

PŘÍLOHA A: přepis rozhovoru s informantkou I2

Přepis rozhovoru začíná představením výzkumníka a jeho bakalářské práce, proloženým písmem jsou uváděny odpovědi informantky. Rozhovor bude veden s pracovnící BKB v Pardubicích. S nahráváním souhlasí i s tím, že údaje, které získám, budou použity v bakalářské práci.

Jmenuji se Světlana Římanová, jsem studentkou 3. ročníku oboru sociální práce Univerzity Hradec Králové. V rámci mé bakalářské práce na téma domácí násilí na seniorech bych chtěla charakterizovat systém prevence a pomoci domácího násilí na seniorech v Pardubickém a Královéhradeckém kraji.

1. Jak dlouho pracujete v této organizaci?
Přesně 4,5 roku.
2. Jaké je Vaše dosažené vzdělání?
„Vysokoškolské. Mám vysokou školu sociální práce, pak jsem si dělala pětiletou rodinnou systemickou terapii a teď si ještě dělám supervizi v sociálních a zdravotnických zařízeních, tak se to jmenuje.“
3. Jakými hlavními právními normami se řídí Vaše činnost při řešení problematiky domácího násilí na seniorech?
„Řídíme se platnými právními normami, a pro nás je úplně, jakoby hodně nejčastější ten zákon o obětech, jsme pro oběti, svědky a pozůstalý, takže ten zákon o obětech 45 z r. 2013. Nemůžu říct, že jenom tenhle, ale ten je takový stěžejní pro ty oběti a jejich práva.“
4. Jakou pomoc u Vás tyto oběti domácího násilí hledají, co nejvíce potřebují?
„Po pravdě nejvíce u těch seniorů je to trošku specifičtější v tom, že málokterý senior přijde a řekne děje se mi to a to, většinou se to člověk dozví od někoho, od souseda, že zavolá, že si myslí, že se tam něco děje nebo od domácí péče, která jezdí k seniorům a vidí, že má senior modřiny, čímž se to dostane ven od někoho jiného. Nebo ten senior když má třeba mobil, tak volá. Spíše potřebují být v kontaktu s někým jiným a mluvit o tom. Nezažila jsem, jak dělám doprovody na Policii pro ty oběti, když jdou dávat trestní oznámení, že by se my za 4,5 roku stalo, že by senior přišel a šla bych s ním podat trestní oznámení. Většinou je to skryté a většinou si o tom potřebují popovídat a stydí se za to, protože to většinou dělá někdo z rodiny, nějaký rodinný příslušník a oni mají takový ty pocity, výčitky to je přece moje dítě, moje vnučka, vždyť já jsem je vychoval, je to moje krev. Je tam hodně stud. Hodně často, když se k těm klientům člověk dostane, většinou je to hodně po telefonu, v poradně málokdy, že by přišli a vyšli z anonymity. Zase záleží na otázce kdo je senior?“

65 let je člověk, který ho já považuji za schopného a ty jsou schopni s tím něco dělat, ale kolem těch 80 už je to horší. Je to třeba rozlišit. V těch 65 je člověk senior, ale je většinou vitální a schopnej, ale pak ti 80 a víceletý, tak tam většinou probíhá kontakt po telefonu a chtějí si povídat. Měla jsem třeba klientku, která mi na rovinu řekla, že jí stačí si o tom popovídat a někomu to říct. Málokdy jdou do podrobností, že by říkali něco ve smyslu, že jsou bití, vždycky to naznačej a spíše se baví o tom, co můžou udělat, proč se to děje, jestli je to v pořádku, není, ale nepopisují podrobnosti, detaily. Hodně často tam bývá, že volaj, že jim berou peníze, např. vnučka jí krade peníze, když přijde na návštěvu, a že ona jí přece vždycky dává, když přijde výplata, co může, a něco si nechá na jídlo. U jedné klientky jsme se bavily o tom, jak zabezpečit peníze tak, aby na to vnučka nepřišla, komu to má říct, jestli matce vnučky, nebo jestli je někdo v rodině komu by se mohla svěřit, takovej ten strach, že k ní přestanou chodit, že si vymýšlí, že lže. Tak jsme se pak bavily o tom, jak peníze nejlépe schovat, aby se to nedělo, a někdy jim to úplně stačí. “

5. Jaké jsou Vaše možnosti při pomáhání seniorům ohroženým domácím násilím? Kde pomoc začíná a kde končí?

„Začíná tím, když se o tom dozvíme. Hlavně je důležité, že musí ten senior chtít tu pomoc. Když nám třeba soused zavolá, že si myslí, že se tam něco děje, tak v tomto případě jsem většinou spolupracovala s intervenčním centrem, protože mají možnost vyjet, my taky můžeme, ale oni to domácí násilí řeší s policií, takže využíváme také této spolupráce. Začínáme v podstatě tím, že klient řekne, ano já souhlasím s tím, že chci od Vás pomoci. Nemůžu pomáhat někomu, když tu pomoc nechce a říká to jenom to okolí. Ať už rozhovory začínají po telefonu s tím člověkem, co děláme, co můžeme nabídnout, nebo jaké jsou možnosti, pak jim zase řeknu, ať si o tom popřemýšlí, že si zavoláme za tak a tak dlouho. Většinou volám já se souhlasem toho klienta, abychom jim šetřili kredit. Seniorům voláme v domluvený, stanovený čas. Bud' to skončí u toho, že si chtějí povídat a potřebujou to s někým rozebrat a zajistíme nějaký bezpečnostní plán, jak si ty peníze uchránit nebo majetek nebo nějaký věci, a nebo nabízím pokud by chtěli podat trestní oznámení, tak doprovod na Policii, že s nimi fyzicky jdu, doprovodím je tam, celou dobu tam s nimi můžu být, jako v roli toho důvěrníka, což je z toho zákona o obětech, a potom i následně celý průběh trestního řízení. My tady máme ještě poradnu. U nás je to rozdělený na to co děláme. Já dělám většinou krizovou intervenci práci s těma zvlášť zranitelnýma oběťma. Pak jsou tady dobrovolníci, který pracujou úterky, čtvrtky někdy i středy, když je hodně klientů, ale úterky, čtvrtky máme vždycky otevřeno. Lidi raději přicházejí sem, přicházejí zdarma, můžou anonymně, diskrétně. Co potřebují: před podáním trestního oznámení, při

podání trestního oznámení, průběh trestního řízení. Poradí se tady, zjistí ano, já tedy podám trestní oznámení, dostanou tady nabídku, máme tady případovou manažerku, ta s Vámi může jít, pokud chcete. Oni řeknou ano, tak se spolu spojíme a pak je provázím třeba až k tomu soudu. Takže celý ten průběh trestního řízení, pomáhám jim třeba sepsat žádost o zmocněnce, aby měli advokáta zdarma, když jsou tam podmínky, které splňují podle zákona o obětech. Pomáháme jim sepsat třeba nějakou újmu, ať už materiální nebo nemateriální. Od toho prvního kontaktu až do ukončení procesu. “

6. *Poskytujete těmto osobám nadstandardní služby, které nejsou součástí Vaší práce?
„Ano poskytujeme. Všeobecně máme Nadační fond Filipa Venclíka, který zemřel trestným činem a jeho otec, režisér Vlastimil Venclík se rozhodl, že bude finančně pomáhat obětem trestných činů, které se ocitli nějakým způsobem v hmotné nouzi. Teďka máme Nadační fond pana Janečka, z kterého taky začínáme čerpat, to je novější. Potom máme přímo pro seniory jeden fond, kde máme taky možnost finanční podpory. Tam jsou různé pilíře, například od vylomeného zámku, vykradeného bytu, kdy můžeme zakoupit, teď dávám příklad, až do částky pěti tisíc, nový zámek. Pro ty starý lidi je to kolikrát velká částka. Potom třeba, když se ocitnou v nějaké nouzi. Měla jsem klientku, kterou okradli v autobuse, je to invalidní důchodkyně, svobodná, samoživitelka, má dvě děti dospělé, ale nevydělečné. Měla tam kartu, měla tam pin, během hodiny ho vybrali, zůstalo jí čtyřicet šest korun a neměla co jíst. Takže jí jsme třeba pomáhali nějakou částkou, aby překlenula období do dalšího měsíce, než dostala příjem. Jsou tam různé možnosti a to je pro seniory od šedesáti pěti let. Tam je podmínka šedesát pět let. Tamty dva fondy od Janečka a Filipa Venclíka to je neomezený věkově. Takže to je nadstandard. Pak máme takzvanou Monádu. To je u trestného činu znásilnění. Tam je možnost psycho a fyzioterapie. To je v Praze, kterou taky hradíme, jako pobyt. Ten pobyt je dlouhý podle domluvy s Monádou. Někdo tam je tři týdny někdo dva týdny. To je podle toho, jak to ten klient potřebuje a jak se domluví. Ještě nějaký nadstandard, co mně napadá, tak ten doprovod k soudu, na Policii a různé úřady, máme taky psaný, jako nadstandard, to není běžné. “*
7. *Co je pro Vás důležité v oblasti prevence domácího násilí na seniorech?
„Aby se o tom mluvilo, podle mně hodně. Aby se za to senioři nestyděli. Aby se dělaly přednášky postupně už od školek, škol a nebylo to tabu. Většinou se to děje uvnitř rodiny a nejde to ven, musí se o tom mluvit. I když mě přijde, jak to sleduji během těch čtyř roků, co jsem tady, tak, že poslední dva, tři roky je to intenzivnější, ty přednášky s těmi seniory. Chodí mi více nabídky, je to lepší. “*
8. *Pořádáte nějaké preventivní programy se zaměřením na domácí násilí páchané na seniorech? Pokud ano, jakou formou?*

„V rámci přednášek jsme vloni dělali přednášky po středních školách v Pardubickém kraji, bylo to ve spolupráci s Krajským úřadem tady v Pardubicích, v jeho prostorách. Proběhlo několik přednášek celkově o právech lidí, co je trestný čin, a bylo tam zahrnuto toto téma – domácí násilí na seniorech. Pak to probíhalo formou diskuze, co ty děti nejvíce zajímalo a na co se ptaly. Když si nás školy pozvou, což některý dělají, většinou střední školy, základní málo, tak tam jedeme. Já mám na starosti Pardubický a Královéhradecký kraj. Centrála Bílého kruhu bezpečí je v Praze. Máme celkem devět poboček. Tam, kde pobočka není, jako třeba v Hradci Králové pobočku nemáme, tak spádově co jsme vedle, jezdíme my do toho kraje.“

9. S kým spolupracujete v rámci preventivních aktivit zaměřených na seniory?

„Celkově v podstatě nejenom v rámci preventivních aktivit, spolupracujeme s organizacemi, které dělají prevenci kriminality, ať už intervenční centrum, probační a mediační služba, Magistrát v Pardubicích nebo Městské úřady jednotlivých měst. Nejčastěji je to intervenční centrum a potom třeba to Město. Měla jsem jednu pečovatelku, která jezdí s Pečovatelskou péčí po domech, po těch starých občanech. Tak ta přišla sama sem do poradny. Nejdříve jsme spolu byly v telefonickém kontaktu, kde mi řekla, že má podezření na domácí násilí na seniorce a chtěla si o tom popovídat. Tak jsem ji pozvala do poradny. Přišla ve svém volném čase a konzultovala tady, jaké má možnosti pomoci. Takže v podstatě i takhle.“

10. S kým spolupracujete v rámci IDS, při řešení případů domácího násilí na seniorech?

„Nejvíce spolupracujeme s Policií, protože Bílý kruh má podepsanou smlouvu s Policií. O nejvíce trestných činech se dozvíme od Policie, to je takzvané zprostředkování klasicky Policie, Bílý kruh, kdy my potom máme právo tam pomáhat, ale většinou jde o krizovou intervenci, to jsou ty zvlášť zranitelné oběti, které mám vlastně na starosti. Takže zavolá třeba policejní psycholog. Dost často se stává, že se dostanu k nějakému klientovi, který potřebuje nějaký nadstandard, ať už třeba pomoc finanční nebo tu „Monádu,“ a nebo doprovody k soudu, na nějaký úřad. Spolupráce s intervenčním centrem je spíše, když chci, tak nějak poradit nebo předat klienta, když je to vyloženě domácí násilí. Ale když vím, že do poradny nepřejde a nepůjde to oznámit, tak oni tam jsou schopni jet ze své pozice.“

11. V čem vidíte přínos této spolupráce pro všechny subjekty?

„Každý dělá něco. Intervenční centrum je specializované na domácí násilí, my zase děláme širší škálu. Spíše vidím přínos v té spolupráci, že si můžeme vypomoct v některých věcech. Oni zase nedělají doprovody k soudu. Každý umí něco. Oni ti klienti nemají vždycky rádi, když jim cizí lidi participují na tom jejich případu. Oni většinou inklinují

k jednomu pracovníku, kterému věří a nechťejí to vykládat dalším třem. Takže to, že intervenční centrum bude dělat jednu věc, já dvě věci, někdo jiný tři věci, tak oni mají rádi pouze jednoho stěžejního člověka a to, že já si zjišťuji věci po své linii, od jiných organizací. Měli by mít tu pomoc a ten servis podle mě od jednoho člověka. Oni samy říkají, to mám zase vykládat znova a já jim většinou říkám, že mi nemusí říkat podrobnosti. Řekla jste to na Policii, ta to vyšetřuje, to je v pořádku. Ale mně zajímá co vy potřebujete, v čem chcete pomoci. Já nepotřebuju vědět detaily například nějakého přepadení, co jí dělal a různé podrobnosti. Oni jsou většinou rádi a pak postupně, když už se známe déle, tak samy začnou mluvit, protože to potřebují ventilovat, ale na té první schůzce ne.“

12. Jakou formu má tato spolupráce?

„Většinou se domlouváme telefonicky, někdy je to formou pracovních schůzek.“

13. Domníváte se, že v současném systému spolupráce jsou někde slabá místa?

„Je to o lidech. Systém je nějak nastaven a funguje to. Vždycky všude najdete dobré a horší lidi. Někdo se více angažuje někdo méně.“

14. Je nějaký typ služby, učené pro týrané seniory, která podle Vás chybí?

„Asi ne Spíše se o tom musí mluvit. Prevence je snad také dostatek, ale stejně u těch osmdesátiletých lidí nikdo neodbourá, to v čem byli vychováváni. Že nebyli vychováváni, tak otevřeně, tak aby se nestyděli za to, že je jejich děti okrádají. Každý potřebuje něco jiného, ale co je společné pro všechny, že o tom potřebují mluvit. Mít na ně více času a trpělivosti u těch starších lidí obzvláště. To co domluvíte s mladším člověkem za jednu hodinu nebo dvě, tak u seniora to trvá dvakrát tak déle.“

15. Jak hodnotíte dostupnost těchto služeb?

„Myslím si, že dostupné jsou intervenční centra, která vyjíždí, ty nemají problém. My taky vyjíždíme, je to vždycky o domluvě. Mě přijde, že dostupnost je, že jde jenom o to se o těch organizacích dovědět. Je otázka jestli ten senior má přístup k internetu. Snažíme se, aby se letáčky o těchto službách dostaly k lékařům v nemocnicích, do privátních ambulancí. Když tam ty seniori chodí, tak aby to pro ně bylo dostupné. Nebo na úřadech, aby i ti úředníci, kteří jsou v kontaktu s tím starým člověkem, tak aby uměli poradit, kde jsou nějaké organizace. I ve zdravotnickém zařízení, když už je senior hospitalizovaný z jakéhokoliv důvodu, aby uměli poradit. Například sestry, aby si s nimi o tom uměly popovídat a našly si na ně čas. Mít o tom všeobecný přehled i u těch pomáhajících profesí, protože je to i o zdravotnických zařízeních, není to jenom soud, policie, státní zastupitelství. Já třeba přednáším tady na universitě pro zdravotní sestry – krizovou intervenci. Tak jim vždycky říkám, že po nich nechci, aby byly krizové intervenci, ale aby

uměly těm lidem poradit. To je podle mě hrozně důležité, aby si uměly vyhledat informace a uměly poradit.

16. Jak probíhá první kontakt s klientem?

„Když dostanu kontakt, že můžu zavolat, tak si povídáme po telefonu. Dost často to skončí, že řeknou, že více nechtějí a nechtějí ani, abych tam jela, že by mně tam někdo viděl a bylo by to ještě horší, a že to vlastně až tak hrozné není a že už to vydržej. Je to u těch seniorů osmdesátiletých, co jsou zavřený v domku a nejdál vyjdou na dvorek, ale takový pětadesátiletý senior, ten třeba i přijde sám. Je velký rozdíl mezi seniory.“

PŘÍLOHA B: přepis rozhovoru s informantkou I1

Přepis rozhovoru začíná představením výzkumníka a jeho bakalářské práce, proloženým písmem jsou uváděny odpovědi informantky. Rozhovor bude veden s pracovnící SKP v Pardubicích. S nahráváním souhlasí i s tím, že údaje, které získám, budou použity v bakalářské práci..

Jmenuji se Světlana Římanová, jsem studentkou 3. ročníku oboru sociální práce Univerzity Hradec Králové. V rámci mé bakalářské práce na téma domácí násilí na seniorech bych chtěla charakterizovat systém prevence a pomoci domácího násilí na seniorech v Pardubickém a Královéhradeckém kraji.

1. Jak dlouho pracujete v této organizaci?

„Přes tři roky.“

2. Jaké je Vaše dosažené vzdělání?

„Jsem diplomovaný specialista na Sociálně-právní škole (VOŠ). Dále jsem absolvovala kurz krizové intervence, který jsem si musela udělat před nástupem do intervenčního centra. Vzděláváme se v podstatě celoročně, formou školení, seminářů. Setkáváme se zde hodně s právníčinou, tak musíme sledovat také novinky ze sociálně-právní oblasti.“

3. Jakými hlavními právními normami se řídí Vaše činnost při řešení problematiky domácího

násilí na seniorech?

„No tak jedeme klasicky jakoby ty...právní oblasti sociální služby. My tady máme k dispozici i právníčku, která vlastně poskytuje nějaké sociální poradenství, takže ta zabředává i do složitějších věcí, než my. Ale samozřejmě my jsme schopny i sepisovat s těma klientama, a třeba hlavně pro ty seniory, tam se jako píše jednak zákaz styku, ale taky jsme psaly žaloby na vyklizení bytů, třeba a podobně. Tam ten rozsah je větší, ale základ je pro všechny sociální služby stejnej.“

4. Jakou pomoc u Vás tyto oběti domácího násilí hledají, co nejvíce potřebují?

„Nejčastějc je to taková nějaká psychická opora, že je někdo vyslechne, že samozřejmě někdo jim věří, že se to u nich děje, to je pro ně nesmírně důležitý. ...Potom záleží na situaci, sepisujeme předběžný opatření k soudu, který navazují na vykázání, je to ohledně toho zákazu styku, který de vlastně nejdřív na měsíc po těch deseti dnech a pak se dá znova prodloužit maximálně až na dobu půl roku, potom sepisujeme třeba ty žaloby na vyklizení bytu, rozvody

se u seniorů moc nekonají, ... vlastně jakoby často i to právní poradenství, protože jsou případy, že se kvůli třeba těm svejm potomkům, pokavad se jedná o mezigenerační násilí, dostanou do dluhových problémů, že třeba chtěj pomoc, a ve finále pak to překročí nějakou únosnou mez. Psychologický poradenství, který máme zdarma, senioři vyhledávají méně, je to pro ně tak trošku tabu.“

5. Jaké jsou Vaše možnosti při pomáhání seniorům ohroženým domácím násilím?

„Vyjíždíme do terénu, i když to není naše. Máme detašované pracoviště v Pardubickém kraji. V případě nutnosti je k dispozici auto, ve dvou pracovnících jezdíme do domácnosti k seniorům, abychom jim to co nejvíce usnadnili.“

6. Poskytujete těmto osobám nadstandardní služby, které nejsou součástí Vaší práce?

„No to je právě možná to vyjíždění k seniorům, že můžeme vyjet až k nim domů. Je to i o tom, že v podstatě, no já bych to ani nenazvala nadstandardní službou. Je to spíš jakoby, když je někdo v těžké situaci, tak my se samozřejmě neváháme domluvit s Policií, která třeba i toho člověka přiveze, když nemůžeme k němu domů. Prostě většinou sou ochotní, takže nám v tomhle vyjdou vstříc, nebo se na něj zajdou podívat, když je potřeba. Je to o domluvě. Vycházíme z lidského hlediska, snažíme se, co nejvíce vyjít potřebám seniorů.“

7. Co je pro Vás důležité v oblasti prevence domácího násilí na seniorech?

„Určitě osvěta, aby se dozvěděli senioři, že se vůbec jedná o domácí násilí, že není normální, když je syn zavírá na noc do kůlny a tam musí spát, nebo že jim sebere všechny peníze z důchodu a jim nezbývá ani na to jídlo. Trvá to tak dlouho, že jim to nepřijde, jako týrání. Samozřejmě součástí osvěty by mělo být, že se nemusí za to stydět, ale že je to ostuda té násilné osoby, agresora a ne jejich. Např. u mezigeneračního násilí si myslí, že je to jejich vina, protože si dítě špatně vychovali. A u toho stáří, že neznamená, že když je někdo starý, tak to není důvod chovat k němu degradujícím způsobem.“

8. Pořádáte nějaké preventivní programy se zaměřením na domácí násilí páchané na seniorech? Pokud ano, jakou formou?

„Pořádáme školení, semináře, každoročně děláme kulatý stůl, kam zveme odborníky. Dvakrát již na téma, seniori a domácí násilí. Paní vedoucí byla přednášet v klubu seniorů, v knihovně, kam si ji dokonce pozvali. Děje se to. Velmi důležité je začít již u dětí. Na všech přednáškách zmiňujeme tuto problematiku domácího násilí na seniorech.“

9. S kým spolupracujete v rámci preventivních aktivit zaměřených na seniory?

„To je různé. Takže to jsou tedy různě ty kluby těch seniorů, jsou to policisté, kteří si tam také řeknou to svoje, jak si zavolat pomoc, že sou různý jiný způsoby, těch nouzových tlačítek, a podobně. Jsou to pečovatelské, ošetrovatelské služby. Takže to spojíme ohledně ty přednášky nebo spíš besedy, pozveme si odborníky, kteří pracují se seniory, každý tam řekne to svoje, jak je možné z jeho strany nabídnout tu pomoc.“

10. S kým spolupracujete v rámci IDS, při řešení případů domácího násilí na seniorech?

„Je to Policie, lékaři, soudy, sociální odbory, které také pomáhají, sice mají málo lidí, takže jim nezbyvá moc času na návštěvu domácností. Pořádáme školení i pro ně.“

11. Vidíte přínos této spolupráce pro všechny subjekty?

„Určitě. Každý se setkává s něčím jiným, sdílení informací a sdílení možností pomoci je pro nás velmi důležité. Jsme pak schopni nabídnout komplexní pomoc.“

12. Jakou formu má tato spolupráce?

„ Přes e-maily, telefonáty, konzultace jednotlivých případů, průběžná spolupráce.“

13. Domníváte se, že v současném systému spolupráce jsou někde slabá místa ?

„Jak jsem již řekla, je to nedostatek sociálních pracovníků. Je to všechno hrozně těžké skloubit. Mezery jsou, ale necítím se dostatečně kompetentní toto úplně soudit.“

14. Je nějaký typ služby, určené pro týrané seniory, která podle Vás chybí?

„...Já si nemyslím, že by vyloženě něco chybělo. Já si myslím, že ta pomoc tam je. Spíš je obtížnější pro ně se k té pomoci dostat.“

15. Jak hodnotíte dostupnost těchto služeb?

„ Nejsou pro ně vždy dostupné.“

16. Jak probíhá první kontakt s klientem?

„Tak záleží samozřejmě, jestli to jde z toho vykázaní nebo ten klient volá sám a chce po nás nějakou schůzku. Když to jde z toho vykázaní, tak my voláme, jako první tomu klientovi, nabízíme naše služby. Vysvětlujeme co to intervenční centrum vůbec je, řekneme, že ty služby jsou zdarma, že vlastně tam máme ty osobní údaje už od té policie, aby věděli, že my to vlastně musíme mít u sebe a zároveň, aby si nemysleli, že to získáváme nějakou nepatřičnou formou a nabídneme jim vlastně tu možnost té schůzky. Pak záleží na tom klientovi, jestli bude souhlasit. U těch seniorů samozřejmě nabízíme i tu možnost, jako že přijedeme za nim domů. Pokažd' volá sám, tak zase se domlouváme na nějaké schůzce. Nejdřív se ptáme, jestli se jedná opravdu o domácí násilí, ne tímle smyslem, ale jako aby nám alespoň nastínili nějaký problém. Protože hnát sem někoho jen tak, je lepší předat kontakt někam jinam. Takže si domlouváme schůzku buď v těchto prostorách nebo na detašovaných pracovištích, nebo i jako u nás Policie nabízí prostory na obvodních odděleních, nebo zase potom přímo u nich doma. Tam v těch nízkoprahovejch kontaktech je to problém u nich doma, protože se tam většinou vyskytuje násilník. A to my zase nemůžeme v rámci naší bezpečnosti. Nejlepší je schůzka na neutrální půdě.“